

I2

ĐOẠN KẾT :

Mối Tình của Z. 28

KHI phi cơ riêng của ông Hoàng cất cánh khỏi sân sơn nhất thì sấm nổ âm âm, và mưa trút xuống như thác lũ.

Ông tổng giám đốc không để ý tới thời tiết bên ngoài mà chỉ cúi đầu vào đồng hồ sơ dây cộm, và điều xi-gà Ha-van bất hủ, phun khói ngập đầy ca-bin. Dường như ông không nhớ rằng hành khách không được hút thuốc trong khi phi cơ cất cánh nên vẫn phì phèo. Lê Diệp lẳng lặng dứt điều xi-gà ra khỏi tay ông tổng giám đốc rồi dụi tắt.

Ông Hoàng cũng không hay biết. Đến khi ngừng đầu lên, không thấy điều thuốc quen thuộc, ông mới bật lên tiếng kêu :

— Là thật !

Tim thấy điều xi-gà trong cái hộp sắt thay cho đĩa đựng tàn trước mắt, ông lại cầm lấy, châm lửa. Lê Diệp đánh bạo nói :

— Thưa ông, thời tiết xấu lắm.

Ông Hoàng buông một tiếng :

— Thế à !

TIA SÁNG GIẾT NGƯỜI

225

Rồi lẳng thình.

Lê Diệp muốn trình cho ông tổng giám đốc biết rằng phi cơ đang gặp bão. Hoa tiêu bắt buộc phải bay vòng ra miền Trung rồi rẽ sang Lào, không theo không trình Savannakhet, Paksé như thường lệ. Song chàng không dám mở miệng.

Vì chàng có cảm tưởng là ông Hoàng đang lạc vào một thế giới khác.

Đột nhiên, ông hỏi Lê Diệp :

— Đến nơi chưa ?

Lê Diệp giật mình :

— Thưa chưa. Hoa tiêu cho biết trời xấu, độ 2 giờ nữa mới đáp xuống Vạn tượng được. Tuy nhiên, nếu trường bay Wattay nhiều sương mù...

Ông Hoàng gạt phắt :

— Không trở về được đâu. Bằng bất cứ giá nào, tôi phải có mặt đêm nay tại Vạn tượng. Nếu không hạ cánh được thì nhảy dù.

— Thưa, ông chưa nhảy quen, có thể nguy đến tính mạng.

— Hừ, tính mạng của Thu Thu đang bị nguy hơn tôi nhiều. Bắt buộc tôi phải nhảy dù. Trong trường hợp tôi thiệt mạng, anh phải thay tôi tiến hành công tác.

Giọng ông tổng giám đốc trở nên mơ màng :

— Mình ăn nhiều lần rồi, có lẽ lần này phải thua. Thu Thu và Lisa đã đánh mặt điện cáo biệt về cho tôi, báo tin họ bị bắt.

Lê Diệp hỏi, giọng nồn nóng :

— Thưa, liệu cứu họ được không ?

— Tôi đích thân lên Ai lao là đề bố trí công cuộc giải thoát.

— Thưa, tôi xin xưng phong đến Trung tâm KX với Văn Bình.

— Hừ, anh biết một mà chưa biết hai. Từ xưa đến nay, chưa điệp viên Tây phương nào bèn mảng được tới trung tâm này. Hệ thống phòng thủ của nó được liệt vào hàng tối tân và kiến hiệu nhất nhì thế giới, không thua kém các căn cứ hỏa tiễn tới mặt Nga-Mỹ. Văn-Bình và anh sẽ biến thành vật hy sinh vô ích. Một trung đoàn võ trang đầy đủ nháy xuống cũng bị tiêu diệt trong chớp mắt, huống hồ hai anh... Tôi không coi thường tài năng của hai anh, nhưng mà...

— Vậy, ông tính cách nào ?

— Tôi còn lá bài cuối cùng. Hồng nữa là thất bại, hoàn toàn thất bại. Song tôi không tin...

Cửa phòng phi hành hé mở.

Một quân nhân đeo cấp hiệu thiếu tá bước ra vội vàng. Ông Hoàng chặn lại :

— Có điện đặc biệt cho tôi phải không ?

Lê Diệp khựng người. Từ lúc lên phi cơ, ông Hoàng ngồi băng khâu, có vẻ chờ đợi.

Thì ra ông chờ đợi một bức điện đặc biệt.

Viên thiếu tá cung kính đáp :

— Thưa cụ vàng. Sài gòn yêu cầu trình ngay lên cụ.

Mắt ông tổng giám đốc vụt sáng khi đọc những chữ số đầu tiên. Đúng là bức điện quan trọng mà ông đang chờ đợi.

Dáng điệu khoan thai, ông mở va-li để dưới chân. Bên trong là một cái máy lạ lùng, trông như máy chữ điện.

Ông mở nắp máy, đặt tờ giấy vào một cái

khung, rồi bấm nút. Tờ giấy được cuộn vào ống cao su, rồi tiếng tạch tạch — như tiếng tạch tạch của máy chữ nổi lên.

Một phút sau, một tờ giấy khắc màu trắng từ máy tuột ra. Đó là máy dịch mật mã điện tử, loại xách tay, mà ông thường mang theo người mỗi khi viễn du.

Ông tổng giám đốc nhướn miệng cười. Lê Diệp cảm thấy cổ lồng ảm áp trước nụ cười tươi tỉnh của ông Hoàng.

Suy nghĩ một phút, ông nằng dàu, hỏi viên thiếu tá :

— Mấy giờ đến nơi ?

Ông đã hỏi câu này đến lần thứ mười. Viên thiếu tá đáp :

— Thưa, trận bão đã tan về hướng tây-nam, không nằm trên đường bay của phi cơ. Vì vậy chúng tôi hy vọng sẽ tới đúng giờ. Hoặc chỉ chậm nửa giờ là cùng.

Ông tổng giám đốc vút màu xi-gà cuối cùng vào hộp sắt :

— Cảm ơn thiếu tá. Bây giờ, tôi cần ngủ một lát.

Rồi ông nhắm nghiền mắt. Lê Diệp sững sờ nhìn ông tổng giám đốc.

Bên ngoài, trời vẫn mưa to.

Những trận mưa xối xả làm sông Cửu long nổi sóng cuộn cuộn. Văn Bình bỏ gối trong căn

lều xiêu vẹo nhua nước sông đen sì, tâm thần bứt rứt và buồn bã lạ lùng.

Không hiểu sao từ ngày Thu Thu ra đi, chàng trở nên lo lắng và sầu muộn. Suốt ngày chàng ra bờ sông, ngồi trong cẩu lều tranh, trước đây được quân đội của tướng Kong Le dùng làm chòi canh. Chàng không biết ra bờ sông để làm gì nữa.

Có lẽ chàng ra bờ sông Cửu long để tìm về dĩ vãng. Cuộc đời của chàng chảy xiết như giòng sông đỏ ngầu, không bao giờ ngừng. Đột nhiên, chàng đi tu, nước sông dâng cao, sắp sửa tràn qua bờ, gây ra trận lụt...

Đêm nay, chàng lại ra bờ sông...

Tăng chúng trong chùa đã biết tình chàng nên không hỏi han tò mò. Họ biết chàng mang một tâm sự u ám trong lòng. Họ lại biết chàng không có căn duyên tu hành mặc dầu chàng cương quyết đoạn tuyệt với cuộc sống bên ngoài.

Gió thổi âm âm. Một lần chớp hình chữ chỉ xẹt sáng trên nền mây hắc ín.

Văn Bình đứng vụt dậy. Chàng vuôn vai, đưa hai tay ra phía trước. Mắt chàng sáng rực.

Âm âm... âm âm...

Sấm sét nổ vang...

Như chiếc lá. Văn Bình vọt tới một cây xi lớn. Giữa tiếng sấm rền, gió than, sóng réo, chàng thét lên tiếng khai quen thuộc. Rồi bàn tay chàng xòe ra, chặt vào cây xi.

Thân cây to lớn kêu rắc một tiếng khô khan rồi gục xuống. Văn Bình há hốc miệng nhìn. Chính chàng cũng kinh ngạc trước những tiến bộ phi thường về võ công của mình. Lâu lắm, chàng chưa

rượt lại karaté. Nhờ thần ảo công — bộ quyền tối huyền bí do vị lão hòa thượng truyền lại — Văn Bình đã chặt đứt cây xi dễ dàng như hồi trước chàng chém nát viên gạch.

Như thân phục tài ba xuất thế của nhà sư trẻ bất đắc dĩ, tạo hóa vụt im tiếng động. Gió im. Sông im. Sấm sét đều im. Vạn vật chìm trong cảnh yên lặng khác thường.

Từ phía sau, một tiếng nói cất lên :

— Tuyệt !

Văn Bình quay lại. Dầu trời lạnh, chàng toát mồ hôi. Trong bóng đêm, chàng nhận rõ luồng nhỡn quang sáng như sao sa của lão hòa thượng, tay chống gậy trúc, lưng dựa thân cây bồ đề.

Chàng chấp tay vái :

— Bạch thầy.

Nhà sư già cười, khoan hậu :

— Nghệ thuật thần ảo công của con đã đạt đến chỗ tột đỉnh rồi. Con không cần phải học thêm nữa. Thật, ta không ngờ... Ta không ngờ chỉ trong mấy ngày, con đã tiến bộ như người luyện tập hàng năm...

— Bạch thầy chưa di nghĩ...

— Chưa. Con hỏi một câu hơi lạ lùng. Ở đây gần một năm, con đã biết ta lên giường rất khuya, và đêm nào ta cũng tham thiền hai giờ...

— Bạch thầy, tha lỗi.

— Con chẳng có lỗi nào hết. Có lỗi, phải chăng là nhân loại đang ngụp trong vũng bùn tham sân si, nhân loại đang rình rập nhau, chém giết nhau trước mặt và sau lưng.

— Bạch thầy, vì chán ghét nhân loại tham sân si nên con mới nương bóng cửa thiền.

— Làm rồi, con ơi... Khi con mới đến, ta không muốn nói, vì thú thật với con là ta sợ con nóng nổi bỏ đi chùa khác. Ta nhận con chẳng phải vì muốn giác ngộ con mà chính vì thấy con là kẻ anh hùng, con có thể làm nhiều việc lớn. Bộ thần áo công kỹ bí của ta mốc meo từ hơn nửa thế kỷ, ta lại gần đất xa trời, ta sợ nhầm mắt mà chưa kịp truyền lại cho người xứng đáng.

Vì vậy, ta thu nhận con.

— Trời ơi !

Giọng vị hòa thượng bỗng trầm xuống trong cảnh yên tĩnh khác thường của vạn vật, pha trộn vẻ buồn thương man mác :

— Đã lâu, ta chờ dịp để nói thật với con. Đại nạn của con hết rồi, con phải trở lại cuộc đời sống gió của con ngày trước.

— Thầy đã biết ?

— Biết. Biết hết. Thoạt tiên, thầy tìm hiểu con bằng tướng số. Có lẽ con chưa biết thầy là một nhà tướng số đại tài, hoàng gia Thái phải khét tiếng. Thầy yêu con lắm, song số trời đã định, theo tử vi của con, con phải cứu nhân độ thế một thời gian nữa.

— Thưa, nghề của con là nghề tàn bạo có một không hai trên thế giới. Nghề giết người như ngóc.

— Hừ, con định gọi đến giới sát để lung lạc ta ư ? Con ơi, đạo Phật cấm sát sinh, song đạo Phật không cấm hy sinh liêu tiết để phục vụ nhân loại. Nhưng thôi, họ sắp đến rồi. Con vào chùa ngay mới kịp.

— Bạch thầy, họ là ai ?

— Ông Hoàng.

— A di đà Phật. Té ra thầy cũng quen ông Hoàng.

— Từ hải giai huynh đệ con ạ. Thầy quen ông Hoàng từ ngày ông Hoàng còn là người đàn ông bất đắc chí, lang thang trên khắp thế giới, mang nặng trong lòng mối thù vong quốc. Đã gần bốn chục năm rồi, con ạ... Ông Hoàng đáng là bực thầy của con. Thuở hoa niên, ta đã khám phục ông Hoàng. Trên quả đất, ta chưa thấy ai tài ba xuất chúng như ông : võ nghệ đã phi thường, mưu chước còn phi thường hơn nữa. Nhưng võ nghệ và mưu chước cũng chưa phi thường bằng đức độ của ông.

Không hiểu sao ông Hoàng tìm ra con ở đây. Và từ con, ông Hoàng tìm ra ta. Ông Hoàng đã đích thân gửi gắm con cho ta. Giờ đây, nhiệm vụ của ta đã hết.

Văn Bình thở dài :

— Con tưởng qua Lào là trốn thoát, ngờ đâu vẫn gần ông Hoàng gần thực tại phủ phàng hơn bao giờ hết. Bạch thầy, xin thầy xá tội, đêm nay con sẽ vượt sông sang Thái, và từ Thái qua Ấn độ.

Lão hòa thượng nghiêm mặt :

— Con đừng làm vậy. Ta sẽ thất lễ với người bạn thâm giao của ta. Con lại đắc tội với lương tâm nữa.

— Bạch thầy, lương tâm con vẫn được bình thản. Cách đây một năm, con ngập đầy hối hận. Lương tâm con chưa bao giờ lại bình thản bằng bây giờ.

— Con quên rồi. Tuần trước, con đã hứa với người ta...

— ...

— Phải, con đã hứa với bạn con là sẵn sàng tiếp cứu khi lâm nạn. Con có hứa như vậy không?

Văn Bình lại thở dài :

— Bạch thầy, có.

Nhà sư già mỉm cười :

— Vậy, con chuẩn bị đi thì vừa.

— Bạch thầy, đi đâu?

— Ta không biết. Ông Hoàng đang chờ con tại khách sạn Vieng Vilay.

— Thưa, tại sao ông Hoàng không đến chùa thăm thầy?

— Vì lý do an ninh. Vạn tượng đầy áp nhân viên điệp báo quốc tế. Ông Hoàng lộ mặt ra là thiên hạ biết liền. Riêng con, con cũng phải cải trang trước khi lên đường.

— Bạch thầy, con là một nhân viên vô danh, không ai biết tên, và không ai để ý.

— Con khiêm tốn như vậy rất đáng khen. Nhưng quá khiêm tốn cũng là cái hại. Ta là nhà sư còn nghe tên tuổi của điệp viên Z.28, không lẽ những kẻ trong nghề lại không biết.

Văn Bình lạnh toát người.

Gần năm nay, chàng mới nghe lại tiếng Z.28 lần đầu. Chàng có cảm tưởng Z.28 là người bạn cố tri từ cõi xa xăm vừa trở về. Chàng bần thần giây lâu bên gốc cây bồ đề.

Bỗng có tiếng p.n, pin...

Lão hòa thượng đặt bàn tay răn reo lên vai Văn Bình :

— Thôi, con đi. Xe hơi đã lại.

«Thôi, con đi...» ba tiếng chua xót này như mũi dùi nhọn hoắt, đâm ngập tim Văn Bình. Trong quá khứ, lăn lộn trong nghề điệp báo tàn nhẫn, coi mạng sống như cỏ rác, chàng không còn tình cảm nữa. Cái chết đau đớn của bạn người đàn bà tuyệt đẹp trên tinh đảo Hồng Kông đột nhiên làm chàng trở lại con người biết rung động. Rồi chàng bỏ đi tu.

Gần một năm trong ngôi chùa hoang vắng, xa hẳn cuộc sống náo nhiệt bên ngoài, chàng cảm thấy yên ổn, tâm hồn phẳng lặng như nước hồ thu. Bỗng dưng Thu Thu ời chùa, nước mắt dầm dìa.

Rồi đến ông Hoàng...

Pin, pin...

Văn Bình không thể chần chừ nữa. Lão hòa thượng cũng muốn chàng lên đường.

Máu giang hồ đã nguội từ lâu sôi sục trong huyết quản, chàng vòng tay xá nhà sư già :

— Bạch thầy...

Nhà sư già gạt phắt :

— Công việc xong, con trở lại thăm ta. Ta còn một vài chuyện cần nói với con.

Xe của ông Hoàng là một chiếc tắc-xông cũ kỹ, giống hệt chiếc tắc-xông cỡ lớn mà ông thường dùng ở Sài Gòn. Hoạt động ở nước ngoài, ông tổng giám đốc thích loại xe hòm đen cũ kỹ kín đáo nhưng đặc lực này.

Văn Bình không ngạc nhiên khi thấy tài xế là Lê Diệp, anh chàng sêu vườn ít nói, gan lì số một thế giới của sở Mật vụ, luôn luôn ở

bên ông Hoàng như hình với bóng.

Xa bạn một năm, Văn Bình nhận thấy Lê Diệp già hơn xưa nhiều. Dưới ánh đèn tấp-lô lơ mờ, cặp mắt của Lê Diệp sâu lõm xuống, tổ cáo nhiều đêm thức trắng. Trong lòng Văn Bình dâng lên một niềm luyến tiếc vô biên.

Lê Diệp nhe răng cười :

— Chào Z28.

Văn Bình trèo lên xe, ngồi cạnh vô lăng gạt đầu chào lại. Nhà sư già đứng trong chùa hé cửa nhìn ra ngoài. Cửa chùa đã đóng kín mít. Tiếng gió khuya xào xạc trong cây bồ đề cao ngất hòa trộn với tiếng sóng Cửu long rì rầm.

Con mưa đêm đã tạnh hẳn.

Lê Diệp sang số, lái xe ra đường lớn. Chạy được một quãng, chàng ngoảnh sang phía Văn Bình :

— Anh già hơn trước nhiều.

Văn Bình nhún vai :

— Thế à ?

Chàng định hỏi thăm Thu Thu, nhưng không dám hé môi. Lê Diệp bỗng phá lên cười :

— Là thật, Z28 mà đi tư thì là thật !

Văn Bình đáp :

— Chẳng có gì lạ cả. Chán đời, tôi đi tu, thế thôi. Tôi đã hứa với Thu Thu là nếu nàng mắc nạn sẽ cứu nàng. Xong việc này là hết, ông Hoàng và anh đứng hàng thuyết phục tôi.

— Hừ, gần năm nay, anh uống bao nhiêu chai huyết ky rồi ?

— Tôi chưa uống nệm nào. Ngoại trừ đêm đầu tiên, sau khi từ Hồng Kông qua Vạn tượng

Tôi thức suốt đêm, uống luôn 5 chai. Rồi đập vỡ một tá ly, thế không uống nữa.

— Là thật ! Anh không thèm ư ?

— Kể cũng có, nhưng lâu dần cũng quen. À Thu Thu ở đâu ?

— Bị bắt.

— Tôi khuyên nàng đừng đi, nàng không chịu. Tôi cũng gửi điện cho ông Hoàng, ông Hoàng cũng nằng nặc phái nàng ra Hà nội cho bằng được. Nhiều khi, tôi có cảm tưởng là ông Hoàng và Thu Thu lừa tôi. . . Lừa tôi vào tròng, khiến tôi từ bỏ cảnh chùa.

— Lý luận của anh chỉ đúng phần nào. Trong Sở, ai cũng muốn anh về. Nguyên Hương khóc sưng húp cả mắt. Ngày nay, nàng gầy như con ve, da dẻ tái mét, ai nhắc đến tên anh là đòi uống thuốc ngủ tự vẫn. Katy viết hàng chục lá thư từ Mỹ về hỏi thăm anh. Còn Thủy Liễu... trời ơi, hôm nàng ở Đông kinh về, nghe tin anh bỏ đi, đã ngất xỉu trong văn phòng ông Hoàng. Báo hại tôi phải gọi điện thoại tiu tít cho bạn cứu thương, đưa nàng vào bệnh viện. Nàng ốm luôn hai tháng.

— Thôi, anh đừng nhắc lại làm tôi buồn thêm.

— Đầu dễ dàng như vậy được. Từ 8 tháng nay, tôi vẫn chờ cơ hội gặp anh để nói cho sướng miệng. Anh còn nhớ Như Luyện không ?

— Vợ bác sĩ Đoàn Trung ấy à ? Cảm ơn anh, trở về với Sở hôm nay, tôi đã phạm giới, anh đừng bắt tôi phạm tội nữa.

— Không, tôi có nói gì đâu. Vì tháng trước, Như Luyện gửi quà tặng anh.

— Anh gửi trả lại nàng chưa ?
 — Có nhưng nàng nhất định từ chối. Nàng cũng biết anh bỏ Sở. Song nàng tiên đoán anh trở về.

— Nàng gửi biểu tội cái gì ?

— Đố anh đây,

— Tôi không phải là thầy bói.

— A, chịu thì thôi. Mở rộng tai mà nghe: nàng tặng anh một bó hoa Lưu ly.

— Trời đất ơi !

— Kêu Trời là phải. Lưu ly là hoa *myosotis* người Tây phương gọi là *ne-m'oubliez-pas, forget me-not*, tức là đừng quên em. Nàng muốn nhắc lại những cái hôn nồng cháy mà nàng trao cho anh... và yêu cầu anh đừng quên nàng.

— Đẽ rồi tôi sẽ bị ra tòa về tội ngoại tình.

— Khỏi lo.

— Nàng bỏ Đoàn Trung rồi ư ?

— Anh đoán đúng không thua thầy bói là bao. Đúng, nàng ly hôn với Đoàn Trung rồi. Ly hôn một tuần sau ngày anh thất tình ở Hồng Kông.

— Có lẽ anh sắp đổ tội cho tôi đã quyến rũ nàng. Vâng, tôi xin lãnh hết.

— Sự thật là sự thật, anh ạ. Từ khi gặp anh, nàng yêu anh ngay, yêu tha thiết, yêu ghê gớm như quả bom nguyên tử. Song anh đã gán nàng cho Đoàn Trung. Nàng tỏ tình thì anh cự tuyệt. Buộc lòng, nàng phải làm vợ Đoàn Trung. Nàng dính dính thời gian là liều thuốc quên linh nghiệm, và nàng đã làm.

Làm một cách tai hại. Vì nàng không thể quên anh được. Nàng mang sự thật thổ lộ với Đoàn Trung.

— Giữa nàng và tôi, chưa có chuyện gì hết.

— Anh đã hôn nàng.

— Hôn với tôi là việc rất thường. Hơn ai hết, anh đã biết là trong đời tôi hôn hàng trăm người đàn bà. Hoặc còn đi xa hơn nữa. Nhưng đó không có nghĩa là tôi gán bó với họ.

— Anh quên nàng là Như Luyện, con người chan chứa tình cảm. Một cái hôn đối với nàng là nhiều lắm rồi.

— Đoàn Trung bảo sao ?

— Hắn cố gắng khuyên nàng nhưng nàng không nghe. Kề ra, nàng cũng chưa định ly hôn nhưng vì Đoàn Trung ngờ nghếch.

— Ngờ nghếch ?

— Phải, Đoàn Trung mang chuyện phàn nàn với ông Hoàng. Ông Hoàng trả lời là anh bỏ Sở đi mất tích, và lại trước đó anh luôn luôn ở ngoại quốc, không có mặt ở Sài Gòn để có thể lãng nhãng với Như Luyện.

— Rồi nàng phăng ra tự sự phải không anh ?

— Phải. Không hiểu ai đã tiết lộ với nàng. Đường như một nữ nhân viên trong văn phòng. Trước khi gặp ông Hoàng, Đoàn Trung đã nói bỏ bó với nhân viên.

— Bây giờ cặp vợ chồng ở đâu ?

— Đoàn Trung đã sang Mỹ. Còn Như Luyện vẫn ở một mình ở Saigon.

— Thăng Lập ?

— Nó học giỏi lắm, và ngoan nhất lớp. Thứ năm trước, tôi lái xe đưa nó đi chơi, nó vừa nhắc đến anh (1).

(1) Câu chuyện Như Luyện — Đoàn Trung đã được thuật lại trong cuốn « Một vụ đánh cắp tài liệu Nguyên tử » đã xuất bản.

Xe hơi đã vào trung tâm Vạn tượng. Ngồi bên bạn, Văn Bình buồn thiu. Bao nhiêu chuyện sầu muộn đã xảy ra trong thời gian chàng vắng mặt. Lâu lắm, chàng ở lì trong ngôi chùa hoang vắng, không bèn màng đến cuộc sống náo nhiệt trong thành phố. Những tấm bảng nê-ông nhiều màu rực rỡ, những nhà hàng thơm ngào ngạt, những tiệm nhảy trang trí diêm dúa đối với chàng xa xăm lạ thường.

Sực nhớ ra, Văn Bình hỏi Lê Diệp:

— Tại sao anh lại nhắc chuyện Như Luyện với tôi.

Lê Diệp vẫn dán mắt vào con đường hẹp phía trước:

— Không hiểu sao gặp anh là tôi nhớ đến nàng. À, phải rồi, kế hoạch ông Hoàng sắp nhờ anh thực hiện là kế hoạch Lưu ly thảo. Phần khác, cũng vì Như Luyện đã hợp tác với Sở, và hiện nay là chuyên viên trong Nha Chuyên môn.

— Chẳng qua chỉ làm khổ tôi.

— Nghĩa là anh vừa thú nhận yêu nàng.

— Anh chưa hiểu rõ lòng tôi. Đến chính tôi cũng chưa hiểu rõ là tôi yêu ai nữa... Vì nếu tôi yêu Như Luyện, tại sao tôi lại hy sinh tính mạng đi cứu Thu Thu. Nếu tôi yêu Thu Thu, tại sao tôi lại thích nghe chuyện Như Luyện. Sau một năm suy tư, tôi bắt đầu thấy rằng tôi chưa hề yêu ai, nhưng vẫn yêu nhiều người, tôi không có người yêu, nhưng tất cả những người đàn bà tôi gặp đều là người yêu.

— Tôi chẳng hiểu gì hết.

— Có lẽ tôi điên.

Lê Diệp đậu xe trước khách sạn Vieng Vilay. Con đường Nokeo Koumane nhỏ xíu bằng đất này không xa lạ đối với Văn Bình.

Lâu nào lên đất Lào, chàng cũng ghé thăm. Ghé thăm lễ quán Vieng Vilay, nơi chàng lưu lại nhiều kỷ niệm. Ghé thăm tiệm đấm bóp, kiêm mãi dâm trá hình, bên trong toàn phụ nữ Thái, đen sì, như ng chắc nịch và không bao giờ biết mệt.

Cửa trước đã đóng.

Lê Diệp ra hiệu cho Văn Bình lên lầu bằng đường hẻm Cầu thang vẫn bằng gỗ mục, trơn trượt như xưa. Bên trên, Văn Bình đụng đầu một gã hộ pháp.

Hắn nhe răng cười với chàng. Chàng đi qua, hẳn vẫn cười, cặp mắt đầy vẻ kính ngạc và rí rỏm. Văn Bình bỗng cảm thấy ngượng nghịu. Chàng nhớ ra cái đầu trọc tếu của mình. Văn Bình ngày xưa được người đẹp bảm cứng như nam châm nhờ mái tóc quăn mềm tuyệt diệu. Với sọ dừa trọc lông lóc, chàng trở thành nghiêm nghị và lạnh lùng.

Lê Diệp vẫy tay chào. Văn Bình đã quen mặt gã hộ pháp, một trong các vệ sĩ bị thịt của ông tổng giám đốc.

Gã vệ sĩ xô cửa phòng ở cuối hành lang.

Văn Bình giật mình khi thấy ông Hoàng. Ông đang quay mặt vào tường, nhìn qua cửa sổ ra con đường lờ mờ ánh đèn sau khách sạn.

Ông Hoàng già quá, gầy quá! Trước kia, ông đã già, song mái tóc chưa bạc bằng bây giờ, thân thể ốm o cổ hủ của ông co rút lại như con mُمْ, đầy vết răn.